

СЕРЖ ЛЬОБРАЙ ТОЗИ, КОЙТО ИДВА В СРЯДА

Превод от френски: Емануел Икономов, 1988

chitanka.info

Водите на Шарант се гърчеха под резките напъни на вятъра. Небето бе мастиленочерно, но бурята все още не избухваше.

Човекът беше там, долепил носа си до прозореца на малкото кафене, както го бе правил много пъти досега, и наблюдаваше служещите, излизаци от спиртоварната „Бернар и синове“. Той ги познаваше всички. Най-напред пред него минаха мъжете, на мотор или на колело, после се показаха момичетата.

По това време на годината, когато носеха тънки рокли, залепнали от горещината по тялото им, той ги харесваше особено много. Често пътуваше с техния автобус до Ангулем, за да има възможност да навлезе повече в техния живот, да слуша както разговорите, така и смеха им. Малката червеночоса Никол страдаше от любовна мъка. Моник щеше да се омъжи през октомври въпреки несъгласието на родителите си. Изабел говореше малко и изглеждаше потънала в мечтите си.

Имаше и една нова, хубава брюнетка с момчешка прическа, облечена винаги в избелели джинси и поло, което при най-малкото движение позволяваше да се види част от почернялата ѝ кожа над кръста. Наричаше се Жоел. Това беше почти всичко, което знаеше за нея... и все пак беше решено... Тя щеше да бъде неговата следваща жертва.

Той се върна бавно към масата си и поръча втори коняк и нещо за писане.

Листовете бързо се запълниха със ситния му и насечен почерк. Собственикът го наблюдаваше от тезгяха. Този странен клиент посещаваше заведението му приблизително от три месеца. Сядаше винаги на една и съща маса, ако не беше заета, поръчваше си чаша коняк, после още една, но никога повече. Беше хубаво момче от типа, който се харесва на момичетата, кестеняв, висок, с особено пронизателен поглед. На многобройните опити на собственика да си побърбят отговаряше от учтивост с няколко банални фрази или пък си даваше вид, че не го чува. Стопанинът и жена му го бяха кръстили „клиентът от сряда“, защото идваше винаги в този ден, към пет часа и си тръгваше точно два часа по-късно.

Часовникът отмери седем удара. Непознатият стана, мушна набързо листовете в чантата си и след бегло кимване се отправи към вратата.

Собственикът се обърна към жена си:

— Почакай още малко преди да излезеш. Не знам защо, но този човек ме плаши. Като че ли непрестанно се подготвя за някакво престъпление.

Съпругата, красива блондинка с доста закръглени форми, започна да се смее:

— Какво мислиш, че ще ми направи? Ще ме нареже на малки парчета? Знаеш добре, че в сряда трябва да пазя децата на Жанет, а също и да ги нахраня, докато тя е на курс по рисуване в Ангулем.

Докато говореше, облече една мушама, защото върху витрината се забелязваха да блестят вече първите капки дъжд. Мъжът ѝ наблюдаваше внимателно всеки неин жест.

— Не закъснявай много. Сестра ти не може ли да кара курсовете си след обед? Така не бих се безпокоил, че си навън, по пътищата, през нощта.

— Жанет прави каквото може. След обед е на работа. Много лошо стана, че Робер я напусна. Тъй като рисува добре, тези курсове ще ѝ помогнат да се усъвършенствува и да си намери по-интересна работа като декораторка.

Тя мина зад тезгяха и целуна мъжа си.

— Довиждане, Пиер. Не се безпокой. Ще мина през кафенето, ако не си затворил.

— До скоро, Жаклин. Пази се!

Жоел тичаше под дъжда. Трябваше на всяка цена да хване автобуса в 7 часа и 10 минути, ако не искаше да има отново сцена в къщи, когато се прибере. Въпреки че беше на осемнадесет години, майка ѝ продължаваше да я смята за дете. Пък и не беше кой знае колко голямо прегрешение, че се е забавила с Патрик, младият доставчик в спиртоварната, който от петнадесетина дни се въртеше около нея.

Една вечер, възползвайки се от последната доставка, която имаше да прави в Ангулем, той ѝ предложи да я изпрати до къщи. Тя прие и без да се усети, се намери в прегръдките му. Това ѝ се случваше за първи път. Другите момчета я бяха водили да танцува или да плува, но никой не беше я целувал. Оттогава всяка вечер той нагласяваше

така работите си, че да се намери на пътя ѝ. Те вървяха, отделно от другите, по малката задънена уличка, заградена от няколко вили. На края ѝ, без да си говорят, се прегръщаха и така се целуваха, като че ли повече няма да се видят.

Тази вечер раздялата беше още по-трудна. Патрик я молеше да заживеят заедно. Той имаше малко двустайно апартаментче, което беше наследил от баба си, така че нямаше проблеми по отношение на жилището. С бакшишите всеки месец си докарваше добри пари. Като прибавеха към тях това, което получаваше Жоел, нямаше да е кой знае колко много, но поне можеха да се обичат открито и най-вече да не се разделят.

Тя не посмя да говори за женитба от страх да не я сметне за глупачка, която се спира пред такива предразсъдъци. Сега съжаляваше, че беше измислила хиляди претексти, за да не го последва. Може би той щеше да се отдръпне от нея? Може би никога вече нямаше да го види? Тази мисъл ѝ бе непоносима, защото беше лудо влюбена в него, макар че не искаше да си го признае.

Дъждът валеше много силно. Младото момиче трябваше да прекоси още стотина метра, за да стигне до спирката на автобуса, който чуваше, че пристига зад гърба ѝ. В момента, когато се качваше, тя машинално погледна наоколо. Белият опел беше там, паркиран до тротоара, и когато автобусът се изравни с него, човекът, който седеше зад волана, се престори, че търси нещо в чекмеджето отпред. Същата сцена се повтаряше вече за четвърти път. Тя никога не успяваше да види лицето му.

Изтегнал се в леглото си в Хотел дьо Франс, мъжът мечтаеше. Хотелът му харесваше много. Би могъл да наеме мебелирана стая за дните, които смяташе да прекара в Ангулем, но луксозната обстановка му допаднаше, а и положението му даваше възможност да си я позволи.

Той се обърна върху възглавницата си и го лъхна парфюмът на жената, която току-що си бе отишла. Завивките още пазеха формите на тялото ѝ. Беше му приятно да ги гали...

От предпазливост тя бе помолила тази вечер да не я изпраща. Каква история! За него, който допускаше само мимолетни връзки! А ето че от две месеца като някой гимназист се бе хванал в клопката на

тези срещи, които ставаха все по-страстни! Той мислеше вече със страх за момента, когато трябваше да замине за Швейцария: след десет дни или може би след петнадесет — всичко зависеше от развоя на събитията.

Планът беше в главата му. Не можеше да не успее. Даже и декорът беше подготвен: мътните води на реката, кейовете и пъстрата тълпа от служещи на излизане от спиртоварната, малката задънена уличка и най-вече бистрото, чиято фирма толкова го заинтригува — „Ангелския пай“. Собственикът му го обясни. Беше много просто. Когато конякът е затворен в буренца, една част от него винаги се изпарява през пукнатините на дъбовите стени. Това е паят на ангелите.

Тогава мисълта му се върна към Жоел. Бедното момиче! Участта, която ѝ беше отредил на земята, нямаше нищо общо с небето.

На терасата на „Ангелския пай“ Патрик чакаше Жоел. Откакто я бе помолил да живеят заедно, тя вече не беше същата. В петък вечер, когато се разделяха, той я накара да обещае, че ще излезе с него в събота. Но сутринта тя телефонира в „Табак“, където имаше обичай да си пие кафето, за да съобщи, че ѝ е невъзможно да излезе. Даже не поиска да го повикат. „Предайте му съобщението ми“, беше казала без повече обяснения.

Той прекара ужасно почивните дни, питайки се защо Жоел го отбягва. Предположи си най-различни неща: вече не го обича..., има си някой друг..., майка ѝ е забранила да го вижда. Възпря се да не отиде у тях, за да я попита какво означава промененото ѝ отношение към него, единствено от страх да не ѝ причини неприятности.

И понеделникът дойде. Срещайки я в коридора на стола, той ѝ каза: „Довечера в «Ангелския пай»“. Тя кимна утвърдително с глава и се усмихна. Не всичко е загубено.

Виждайки я да идва отдалече, Патрик разбра какво място заема Жоел в живота му. Той повече не можеше да живее без нея. Тя трябваше да стане негова жена. Но... беше ли ѝ го предложил? Може би това беше причината за странното и държание. С нетърпение очакваше да я успокои. Разбира се, че ще се ожени за нея! Даже два пъти, ако се наложи. И в момента, когато тя влизаше в залата, той я привлече към себе си:

— Е, не ме ли познаваш вече? Два дни ти бяха достатъчни, за да ме забравиш.

Опитваше се да се пошегува. Младото момиче го погледна съсредоточено, без да каже нищо, после изведнъж се хвърли в прегръдките му, като подпря глава на гърдите му.

— Искам да те погледна — рече той.

И тогава видя, че тя плачеше.

— Какво става с тебе? Кажи ми, така съм се притеснил!

— Не се срещнахме, защото исках да взема важно решение. Имах нужда да бъда сама, за да го направя, а също и да се опитам да бъда смела...

— И какво е решението ти?

— Да! Ще дойда с тебе, когато поискаш! Обичам те. Само това има значение за мене.

— Не ми остава друго, освен да си сложа връзка и да отида да видя майка ти.

В очите на Жоел отново блеснаха сълзи.

— Искаш да се ожениш за мене?

— Разбира се, глупачето ми! Отдавна не живеем в пещерите и...

Устата на Жоел беше вече върху неговата и му пречеше да довърши фразата си. Собственикът на заведението ги наблюдаваше и мърморейки, се обърна към жена си:

— Все пак по наше време, което не беше много отдавна, не бихме имали дързостта да се държим така.

— Бедни ми Пиер! Любовта извинява всичко. Впрочем тези две хлапета са красиви и имат право да се радват на това.

Автобусът в 7 часа и 10 минути замина. Патрик и Жоел даже не го забелязаха.

— Уф, изпуснах си рейса — каза младото момиче.

— Е, добре, ще вземеш следващия. Майка ти ще трябва да се примири.

— Знам, но това не ми е приятно... бих предпочела по-напред да говоря с нея...

— Да не би да е по-скоро заради един бял опел, който те е чакал напразно?

— Какво искаш да кажеш с това?

— Като че ли не го знаеш! Досега си мълчах, но тъй като ще ми станеш жена, предпочитам да те предупредя... Аз нямам луксозна кола, а само камион, и то не в неделя.

— Какво те прихваща?

— Това, че много често виждам един опел с швейцарски регистрационен номер, който, изглежда те чака. След като се качиш в автобуса, той потегля.

— Може би чака някой друг. И ти си могъл да си помислиш, че аз се срещам с него, въпреки чувствата ми към тебе?

— О! Знаеш, жените! И после, не е ли ласкателно, че съм ревнив?

Оставяйки пари на масата, за да плати консумацията им, Патрик взе ръката на младото момиче. Тя се отскубна:

— Остави ме.

— Така, тичай... Може би е още там...

Той я проследи до вратата с поглед, поколеба се и после, вдигайки рамене, излезе от кафенето от обратната страна, докато собственикът учудено подвигна:

— Всичко видяхме! Наистина, никак не разбирам новото поколение.

Сряда... подобна на всички други, само че малко по-слънчева.

Облечена с нова копринена рокля, която широко разкриваше красивите ѝ загорели рамене, Жаклин, собственичката на „Ангелския пай“, изми стъклата на прозорците към улицата, а после усърдно излъска белите емайлирани букви, издълбани над вратата: П. Таверние. Това тя вършеше винаги с голямо удоволствие. Беше най-голямата дъщеря на едно бедно семейство от Ла Рошел. Едва петнадесетгодишна, нейните родители ѝ намериха работа като келнерка в един малък ресторант на пристанището, където остана в продължение на пет години. Пет години трябваше да понася неприличните и неприятни закачки и посягания на редовните посетители, без да се вижда с никого, като само се надяваше, че един ден животът ѝ ще се промени. И този ден дойде.

Отначало не обърна внимание на новия клиент. После, малко по малко, започна да цени неговата любезност, начина му да се отнася

към нея с повече внимание, отколкото към другите. Наричаше се Пиер Таверние, тридесетгодишен, току-що овдовял. Имаше малко кафене близо до Ангулем. Сега, след като бе останал сам, се нуждаеше от помощник. Ако тя иска, може да дойде да работи при него, никой няма да я безпокои. Впрочем той ще бъде там да я закриля.

Ако я бяха попитали защо прие предложението му, Жаклин едва ли би могла да отговори. Не беше влюбена в Пиер, но се чувствуваше сигурна с него. Той никога не я разочарова и след няколко месеца, когато я помоли да се омъжи за него, тя не помисли даже и за момент да му откаже. Ето че вече десет години минаха оттогава.

— Младата жена подскочи, когато чу гласа на мъжа си.

— Колко си хубава! За мен ли си се докарала така?

— Че за кого друг?

— Не знам... Може би за клиента ни от сряда?

— Ама че си глупав! Виждал ли си го да ми обръща внимание?

Той никога не вдига очи по-високо от чашката си.

— Може би е много стеснителен... или пък аз го притеснявам. Ще ми бъде неприятно да те оставя сама с него тази вечер. В шест часа трябва да отида в Коняк, за да проверя защо поръчката ми не е изпълнена. Ще бъдеш ли така добра да ме придружиш?

— Знаеш добре, че отивам у Жанет.

— Това няма да ти попречи. Ще те кача на автобуса.

— А ако го изпусна? Не Човек никога не знае кога ще свършат такива работи... Не искам да оставя децата сами.

— Добре, ще се постарая да се върна преди седем часа. Но ако не успея, заключи, не се грижи за мене. Ще мина през градината да набера праскови. Трябва да са узрели.

Сряда, подобна на всички други...

Патрик Морен си тананикаше на волана. Чувствуваше се доволен от себе си. Хрумването му да накара Жоел да повярва, че ще се върне от Поатие едва към девет вечерта беше гениално. Освен това го каза толкова високо, че да го чуят всички.

Чудесно момиче беше тази Жоел. Даже не му се разсърди за сцената, която ѝ направи онази вечер. Но той искаше да бъде сигурен. Историята с белия опел му пречеше да спи. Ще проследи отдалеч

автобуса. Ако Жоел има среща с тайнствения шофьор на опела, по-добре да го узнае веднага. Разбира се, не беше хубаво да действа по такъв начин, но не искаше да стане за присмех.

Появиха се първите къщи на Рюфек. Разполагаше с много време и нямаше нужда да бърза. Спря камиона си и се инсталира на терасата на едно бистро край пътя.

Сряда, подобна на...

Човекът приключи с бръсненето си. Огледа се продължително в огледалото. Решението беше взето. Така или иначе, това беше последната сряда, когато ще отиде в „Ангелския пай“. Не трябваше да събужда подозрения. Доста често го бяха виждали на това място.

Облече сив костюм и сложи пъстра връзка върху бялата си риза. След това излезе от стаята, като се чувствуваше напълно господар на себе си.

Сряда...

Госпожа Бертие, майката на Жоел, водеше дълъг разговор с месаря си. Искеше за утре агнешко бутче, но да бъде крехко. За пръв път бъдещият ѝ зет щеше да дойде на вечеря у тях. Според това, което ѝ разказа дъщеря ѝ, това момче изглеждало много добре. Естествено, тя беше малко тъжна при мисълта, че скоро ще остане сама. Но такъв е животът! А Жоел имаше право да бъде щастлива!

В четвъртък сутринта човекът позвъня, както обикновено към девет часа, в рецепцията на хотела, за да си поръча закуската. Той би могъл още отначало да поиска да му я носят всеки ден в този час, но мразеше навиците. Винаги се страхуваше да не би да го събудят внезапно или да го изтръгнат от някой приятен сън. Не е така лесно да се спи, особено когато има толкова неща, които се въртят в главата ти! Нощта беше за него нещо свещено. Тя представляваше убежище и той не позволяваше някой да му го открадне.

Две дискретни почуквания на вратата, неизбежното „Господинът добре ли прекара нощта?“, произнесени от една сянка, която никога не

изчакваше отговор, и подносът беше на коленете му: кафе, изпускащо пара от една красива селска купичка, малки хлебчета, масло, конфитюр и вестник.

Четенето на „Югозапад“ го вдъхновяваше. Беше просто невероятно, че могат да се намерят толкова произшествия на страниците на провинциалните вестници. Истинска мина със сюжети за авторите на криминални романи.

Докато закусваше, погледът му се спря на едно голямо заглавие, което се опита да прочете наопаки. Той обърна вестника.

„УЖАСНО ПРЕСТЪПЛЕНИЕ НА БРЕГА НА ШАРАНТ. КОЙ УБИ ЖОЕЛ?“

Статията беше поместена на две колонки:

„Миналата нощ на брега на Шарант, на няколко километра от Ангулем, собствениците на една вила направиха зловещо откритие. Пред вратата им лежеше един вкочанясал труп, принадлежащ на младо момиче, около двадесетгодишно, облечено със сини джинси и синя блуза на бели точки... Не смеейки да преместят трупа, който беше с лице към земята, госпожа Тюле, собственичката на вилата, побърза да влезе вкъщи, за да телефонира на полицията в Ангулем, докато мъжът ѝ остана до мъртвата.

След двадесет минути инспектор Дидие пристигна на местопрестъплението. Чантата на младото момиче беше останала отворена до нея и той можа да установи самоличността ѝ. От документите ѝ узна, че се казва Жоел Бертие, осемнадесетгодишна, живуща в Ангулем, ул. «Дьо ла Клошверт», №4. Един фиш за заплата показваше, че тя е работела в спиртоварната «Бернар и синове» като стенографка и машинописка. Между другите дреболии

имаше и червено кожено портмоне, съдържащо сумата от четиридесет и пет франка.

Когато инспектор Дидие обърна трупа, стана очевидно, че е извършено потресаващо престъпление, младото момиче беше удушено със собствения ѝ колан, а на челото ѝ едно голямо М, начертано, както изглежда, с червило за устни, посочваше, че това злодеяние може да бъде дело само на някой садист или неуравновесен човек, тъй като убийството не беше извършено с цел кражба.

Докато линейката отнасяше жертвата, инспектор Дидие направи първата анкета в четирите вилички, които се намират на тази малка задънена уличка. Никой нищо не бе нито видял, нито пък чул. Трябва да се каже, че собствениците на тези вили, както и господин и госпожа Тюле, са търговци в Ангулем и се прибират вкъщи едва в девет часа вечерта, а понякога и по-късно.

Инспектор Дидие, с когото се срещнахме, не можа да ни даде други сведения. Трябва да се чака резултатът от аутопсията. Според първоначалните констатации престъплението е било извършено между 19 и 21 часа.

Дали утре инспекторът ще отговори на въпросите, които му поставихме: Кой е убил Жоел? Какво означава този знак на челото ѝ? Каква е целта на престъплението?

Надяваме се, че през следващите дни всички въпроси ще получат своя отговор и след като убиецът бъде заловен, младите момичета отново ще могат да се разхождат по брега на нашата хубава Шарант, без да се страхуват за живота си.“

Човекът прочете на един дъх цялата статия. Ръцете му трепереха и той каза, като че ли мислеше на глас:

— Това е невъзможно! Ще полудея! Как е могъл да го знае?

Седнал на бюрото си, инспектор Дидие разсъждаваше. Тази работа не му харесваше. Когато трябваше да се бори срещу

безделниците, всичко беше ясно. Човек срещу човек. Всеки от двете страни на бариерата. Това беше истинска война. Знаеха какво ги очаква. Но от такова престъпление му се повръщаше.

Трябваше да повика госпожа Бертие, за да удостовери, че това е тялото на дъщеря ѝ. На никого не пожелаваше да изживее такива моменти. Жоел беше всичко, което бедната жена имаше след смъртта на мъжа си, жертва на автомобилна злополука. Пред трупа на дъщеря си тя отказваше да повярва в жестоката действителност. Той я отведе предпазливо в кабинета си, говори ѝ с нежност и разбиране и накрая жената избухна в плач. Цялата обляна в сълзи, тя му обясняваше:

— Всички обичаха Жоел. Не виждам кой би могъл да направи такова нещо. Точно в момента, когато беше толкова щастлива.

Инспекторът се възползува от отпускането ѝ, за да я накара да говори.

— Защо е била толкова щастлива?

— Защото щеше да се омъжи. Тази вечер трябваше да ми представи момчето, което обичаше... Даже бях поръчала малко бутче, за да приготвя хубава вечеря.

Той я остави да приказва за всичко, за което си спомняше, тъй като знаеше, че в най-трагичните мигове в съзнанието изплуват всякакви подробности, чиято незначителност сякаш се противопоставяше на скръбта.

— Как се казва това момче? — попита инспектор Дидие.

— Патрик Морен. Доставчик е в спиртоварната „Бернар и синове“, където работеше и дъщеря ми.

— Отдавна ли се познаваха?

— Не вярвам. Според това, което ми бе разказала Жоел, влюбили се от пръв поглед един в друг. И то със сериозни намерения. Той ѝ предложил веднага да се оженят. Питам се кой ли му е съобщил новината и какво ли си мисли? Ако го видите, кажете му да ми дойде на гости. Ще го смятам вече за мой син.

Преди да си тръгне, тя попита срамежливо:

— Жоел беше ли...?

— Не, госпожо, дъщеря ви не е била изнасилена, което прави това убийство още по-неразбираемо. Обещавам ви, че не ще си отдъхна, докато убиецът се разхожда на свобода.

— Благодаря ви.

Инспекторът ѝ протегна ръка за сбогуване и почака, докато тя стигна края на коридора, преди да се върне в стаята и седне пред бюрото си. Не, историята никак не му харесваше. Каква ли мръсотия ще трябва да разрови, за да разкрие подбудата за това престъпление? Повика инспектор Барбе, с когото обикновено правеше разследванията си.

— Ще дойдеш ли? Отивам да разпитам годеника на малката, която бе удушена тази нощ. Той работи в същото предприятие. Може би ще успееш да се сдобиеш с някои сведения от персонала.

— Мислиш ли, че ще е на работа?

— Не знам нищо, но понеже нямам адреса му, там ще ми го дадат, а и момичето сигурно има приятелки. Вероятно ще получим интересна информация.

Спиртоварната „Бернар и синове“ представляваше малко семейно предприятие с традиции от близо сто и петдесет години. Техният коняк, макар че не можеше да съперничи с най-известните марки, беше много търсен в областта. Рекламата им се осланияше на качеството му. Работите вървяха добре и тридесетте служещи се стараеха да запазят ненакърнена репутацията на фирмата.

Инспектор Дидие вкара колата си в павирания двор, задръстен с бурета, и се спря пред една издигната площадка, от двете страни на която се спускаха каменни стъпала с перила от ковано желязо. Върху табелка от син емайл бяла ръка сочеше пътя към дирекцията.

Директорът беше човек на средна възраст, симпатичен, с открит поглед. Още при влизането на полицаите в кабинета му, той стана и им протегна ръка.

— Очаквах ви. Каква история! Готов съм да ви дам всички сведения, с които разполагам. За нещастие малката беше отскоро в нашето предприятие и аз не знам нещо повече за нея.

Говорейки, директорът се приближи до един шкаф и извади оттам чаши и бутилка коняк.

— Ще благоволите ли да вкусите от нашата продукция?

Без да чака отговор, той напълни чашите с красива златиста течност. Инспектор Дидие, след като изпи бавно и с наслада първата

глътка и си призна, че има особена слабост към коняка, се обърна към директора:

— Ако нямате нищо против, колегата ми ще отиде да поразпита младите момичета, с които дружеше жертвата.

И докато Барбе излизаше от стаята, добави:

— Искам да говоря с Патрик Морен. На работа ли е тази сутрин?

— Да, както обикновено. Впрочем той не знаеше нищо. Неговите приятели му го съобщиха с голяма предпазливост, защото всички знаеха за чувствата му към малката Бертие. С изключение на мене, разбира се. Тези любовни истории рядко стигат до моя кабинет. Когато научих за случая, разреших на Морен да си отиде в къщи. Но той отказа. Това момче е много храбро и превъзходно се справя с работата си.

— Искам да го разпитам..., но насаме... Бихте ли могли да го повикате?

— Веднага. Кабинетът ми е на ваше разположение... И конякът също.

Още с влизането си Патрик каза на инспектора:

— Ако не бяхте дошли, утре аз сам щях да ви потърся. Трябваше да сложа ред в мислите си. Най-напред ще ви помоля да ми повярвате дори ако историята ми ви се види невероятна.

Говореше разпалено, като караше ставите на пръстите си да пукат.

— Обичах Жоел. Щяхме да се женим... Ако можех да хвана мръсника, който е направил това!

Дидие го прекъсна:

— Успокойте се. Разкажете ми по-скоро историята, в която искате да повярвам.

— Вчера трябваше да направя една доставка в Поатие и казах на Жоел, както и на всички, че ще се върна чак в девет часа вечерта. Имах си причини...

— Бих ли могъл да ги узная?

— Е, добре, ето: забелязах на няколко пъти един бял опел на спирката на автобуса, който Жоел вземаше в 7 часа и 10 минути. Шофьорът на опела изчакваше тя да се качи, за да потегли. Аз си

въобразявах какво ли не..., мислех, че се познават, че тя слиза от автобуса малко по-нататък, за да се срещнат. Искан да знам... Тя щеше да бъде моя съпруга, разбирате, нали?

— И тогава?

— Идеята ми беше да проследя автобуса и да видя какво ще се случи.

— И видяхте ли нещо?

— Не. Именно тук моята история може да ви се стори подозрителна... В шест часа бях близо до Рюфек. Имаше още време, почувствувах жажда и слязох да изпия една бира.

— Къде?

— В „Шофьорска среща“. Собственичката може да потвърди това.

— Някой друг не ви ли видя?

— Да, Марсел, шофьорът на заведението. Мина оттам и ми извика: „Как си? Имаш ли нужда от нещо?“ Направих му знак, че нямам. Той продължи към Поатие.

— И после?

— После, качих се в камиона и след двадесетина километра... закъсах с колата. Разбирам малко от автомонтърство, но този път трябваше да бърникам близо час, преди да мога да поправам мотора. Автобусът на Жоел трябваше да е тръгнал отдавна.

— И, естествено, никой не ви видя, докато оправяхте колата?

— Не.

— Кажете ми, ако другият шофьор не ви беше видял, щяхте ли да ми разправяте тази история?

— Може би не, но тъй или иначе щяхте да я научите, така че предпочетох да взема преднина.

— Като разрушите едно хубаво алиби.

— Знаех, че ще започнете да си мислите разни неща. По-добре ми кажете, че нямам нужда от алиби. Все пак нали не смятате, че аз съм удушил момичето?

— Може би голямото М, което е нарисувано с червилото ѝ върху челото, означава „Мъст“!

Момъкът повдигна глава. Едри сълзи се стичаха по бузите му, но той не си и помисли да ги изтрие.

— Би трябвало да съм голям мръсник, за да извърша подобно нещо. Но си мисля за това, което току-що казахте: червилото й... странно... Никога не съм я виждал да си слага червило... Може би само при важни случаи!

Инспектор Барбе се върна.

— Научи ли нещо? — попита го Дидие.

— Да. Между другото, този младеж е много ревнив и избухлив. Изглежда миналия понеделник й е направил ужасна сцена. Малката била много развълнувана, още повече, че той й поискал ръката само преди няколко минути.

— Къде се е случило това?

— В „Ангелския пай“, малко бистро на брега на Шарант.

Инспектор Дидие се обърна към Патрик:

— Истина ли е?

— Да, но на другия ден тя го беше забравила.

— За какво й направихте тази сцена?

— Именно за онзи тип от белия опел.

— Не се сетихте да си запишете номера на колата?

— Всичко, което мога да ви кажа, е, че имаше швейцарски регистрационен номер.

— Добре, можете да си вървите, но не напускайте Ангулем... в случай, че се наложи да ви потърся.

Младежът излезе. Когато останаха сами, Барбе попита:

— Ако добре съм разбрал, трябва да се издири един бял опел.

Дидие отговори замислено:

— Да, бял опел, а също и червило.

Инспектор Дидие караше бавно, като че ли искаше да се потопи в пейзажа, всред който се беше развила драмата. Минавайки покрай „Ангелския пай“, той предложи на Барбе да спрат.

— Ще те почерпя една чашка.

— Не бих искал да откажа, но ако нямаш нужда от мен, предпочитам да се прибера по-рано. Тъстът и тъщата ми ще дойдат на вечеря и жена ми ме помоли да направя някои покупки... Бъди така любезен да ме оставиш на спирката на автобуса.

Колата стигна до дъното на улицата, на която бе станало убийството. Дидие спря.

— Слизай тук, ще повървиш още стотина метра, а аз ще се поровя малко наоколо. Странно, че не са намерили червилото.

— За щастие анализът е категоричен: наистина е използвано червило, иначе трябваше да обиколиш всички продавачи на бои в този край.

— Не се шегувай, или ще те изпратя да посетиш всички парфюмеристи или други специалисти по женската красота.

Двамата мъже си стиснаха ръцете.

— До утре. Ако се отбиеш в „Ангелския пай“, изпий един малък коняк за мое здраве — каза Барбе, смеейки се.

— Непременно! Чао!

Малката задънена уличка беше спокойна. Всъщност тя представляваше отъпкан път, по който редките павета очертаваха тук-там тротоарите, обрасли с буйна растителност, докато градините бяха добре поддържани.

Когато стигна до вилата на госпожа Тюле, инспекторът претърси напразно мястото, където бяха намерили Жоел. После продължи до дъното на уличката и след десет минути трябваше да се убеди, че червилото го няма, ако изобщо се е намирало някога там. Качи се в колата, излезе на заден ход от уличката и продължи по стръмния бряг в посока към „Ангелския пай“. Когато пристигна, Пиер Таверние се бе настанил на терасата с вестник в ръка. Инспекторът се обърна към Жаклин, която нареждаше чашите зад тезгяха.

— Господин Таверние, ако обичате?

Младата жена се наведе навън:

— Пиер, търсят те...

Той се надигна, поглеждайки въпросително човека, дошъл да го безпокои:

— Какво обичате?

— Инспектор Дидие. Искам да говоря с вас.

— Обзалагам се, че е по повод на престъплението, нали?

— Да, така е. Вашите показания могат да ми бъдат полезни.

— Още повече, че си имам моя теория за случая... Ще пийнете ли нещо?

— Един коняк, с удоволствие.

Таверние се обърна към жена си.

— Един коняк за инспектора! Налей един и на мен, това ще ми помогне да говоря по-ясно.

И докато Жаклин пълнеше чашите, добави любезно:

— Не се смятай за задължена да останеш. Иди да гладиш, няма да ти се сърдим. Нали, господин инспекторе?

— Ако госпожа Таверние няма какво да ми каже...

Тя поклати отрицателно глава и изчезна в кухнята.

Пиер Таверние си придаде тайнствен вид и попита:

— Имате ли вече някакво подозрение?

— Може би... Познавахте ли жертвата?

— Идваше тук понякога. Красиво младо момиче, което искаше единствено да бъде щастливо.

— А нейният годеник, Патрик Морен?

— Той също идваше, но беше по-различен. Лесно избухваше за нищо.

— Това отговаря на сведенията, които имам за него. Казаха ми, че е бил много ревнив и тъй като алибито му не важи, доста е вероятно да излезе виновен.

Пиер Таверние се възмути:

— Не, сигурен съм, че той не би могъл да направи подобно нещо. Може би беше малко твърдоглав, но обожаваше своята Жоел, това веднага се виждаше. Впрочем, когато чуете какво имам да ви съобщя, веднага ще промените мнението си...

Без да довърши изречението, той отпи с почти религиозна почит глътка коняк и продължи с по-тих глас:

— Мисля, че познавам престъпника...

— Давате ли си сметка за значението на думите си? Подобно нещо не се твърди току-така.

— Не. Добре съм размислил. Сам щях да ви потърся в полицейското управление, ако вие не си бяхте направили труда да дойдете...

— Тази сутрин за втори път чувам подобна декларация. Патрик Морен ми каза същото.

— Забравете Патрик. Този, за когото ще ви говоря, ще ви заинтересува по друг начин...

— Как се казва?

— Не му знам името. Жена ми и аз го наричаме „клиента от сряда“.

Говорейки, той хвърли поглед към кухнята и продължи:

— Предпочитам жена ми да не слуша. Пак ще каже, че навсякъде виждам драми и си съчинявам истории от нищо... Това, което тя не знае, е, че имам доказателство.

— Доказателство?

— Сега ще стигна и до него. Но най-напред да ви обрисувам този човек. Красив мъж на около тридесет и осем години. Всяка сряда идваше тук към пет часа и си тръгваше към седем, след излизането на служещите от спиртоварната. Нямахше начин да му изтръгнеш дума от устата. През цялото време, докато стоеше тук, пишеше, като си сръбваше полекичка, както го правите и вие, господин инспекторе, обичайните два малки коняка. Последната сряда преди престъплението, нареждайки книжата в чантата си, преди да тръгне, той изпусна един лист...

— Запазихте ли го?

— Разбира се, можех да му го върна, но ако имахте пред себе си такъв тип, мисля, че и вие също щяхте да изпитвате желание да разберете какво представлява.

Таверние стана, отвори едно чекмедже на тезгяха и с горд вид разстла пред инспектора един лист, изпъстрен със ситен почерк.

— Четете и ми кажете какво мислите за това!

Дидие се наведе и не вярвайки на очите си, прочете:

„Още веднъж я виждам да минава. Действително тя е най-хубавата от четирите и все пак зная, че нито красотата ѝ, нито младостта ѝ ще ме възпрат да направя това, което съм намислил. Следващата сряда ще има пълнолуние и нищо не може да ме спре.“

Защо трябваше да познава онова момче, което я гледа с влюбени очи? Проследих ги. Видях ги да се целуват в

тази малка уличка, където ще изтрия нейната усмивка завинаги.

Аз я обичам с чиста, непорочна любов. Никога не бих могъл да я взема в обятията си. Обаче знам, че именно тя ми е отредена от небето. Тя също трябваше да го отгатне, вместо да слуша празните приказки на този глупак... Толкова по-зле за нея! Ще бъде вече твърде късно, когато усети ръцете ми около шията си. Даже и да ме помоли, не бих я оставил да живее. Причини ми много страдания.

Когато я видя да лежи всред тревата на пътя, ще се почувствувам успокоен и преди да я напусна, ще изпиша с червило върху челото ѝ буквата М като мъст, за да не забрави даже и на онзи свят какво...“

Страницата беше недовършена. Собственикът на кафенето попита:

— Е? Какво мислите за това?

— Този човек е луд!

— Смятайте го за какъвто си искате. Но признайте, че всичко е описано до най-малките подробности!

— И вие не знаете нищо за него? Нито кой е, нито къде живее?

— Чух една разправия между Жоел и Патрик, който я упрекуваше, че познава някакъв тип с бял опел, който, така да се каже, я чакал на спирката на автобуса... Може би това е моят клиент от сряда.

Жаклин се върна в залата. Когато чу последните думи на мъжа си, тя се втурна към него.

— Бедни ми Пиер! Ето те отново с твоите истории. Отегчаваш инспектора!

Дидие я успокои:

— Съвсем не, госпожо, тъкмо напротив! Ако заловим убиеца, ще можете да кажете, че го дължим на господин Таверние.

Той стана, сгъна листа, който беше пред него, и го мушна в джоба си.

— Още веднъж благодаря и до скоро виждане.

Едва дочакала да се затвори вратата, Жаклин се обърна гневно към мъжа си:

— Какви глупости си му разказал?

Тя изрече това със злоба, каквато той не познаваше у нея. Изглежда я продължително, без да отговори, и като повдигна рамене, се върна на терасата, където се потопи отново в четенето на вестника си.

От два дни инспекторите Барбе и Дидие, всеки със своята кола, кръстосваха Ангулем по следите на един бял опел с швейцарски номер. Това се беше превърнало в натрапчива идея. Виждаха го или пък вярваха, че го виждат навсякъде, както в старите квартали на града, така и в предградията. Мястото им за среща беше бирарията на площада при кметството, точно в шест часа. Ако някой не се появеше, трябваше да означава, че е попаднал на следа.

След като обиколи още веднъж укрепленията, инспектор Дидие побърза да отиде при своя колега. Не си правеше повече илюзии. Опелът сигурно пътуваше по други пътища, а може би и под друго небе...

Но ето че той стоеше там, просто паркиран пред Хотел дьо Франс. Инспекторът бе така погълнат от мислите си, че за малко да не го види. Когато проумя, че това можеше за късмет да е търсената кола, рязко натисна спирачките и хвърли бърз поглед през задното стъкло: регистрационният номер наистина беше предшествуван от буквите СН. Най-после! Небето му помогна. Слезе от колата, втурна се в хола на хотела и като изблъска един клиент, който търсеше пощата си, попита служителя на рецепцията:

— Познавате ли колата, която е пред вратата?

Чиновникът се повдигна, за да погледне навън, и каза:

— Разбира се, тя е на господин Реснер.

— Един от гостите ви?

— От близо три месеца вече..., но с какво право ми задавате тези въпроси?

— С правото на полицай. Аз съм инспектор Дидие. Тук ли е вашият господин Реснер?

— Щом колата му е отвън, мисля, че да... Впрочем ключът му не е на таблото.

— Коя стая?

— Номер 27. Искате ли да го предупредя?

— Няма нужда. Не се безпокойте повече, познавам сградата.

Подминавайки асансьора, Дидие изкачи тичешком двата етажа.

Спря се пред вратата и почука. Отвътре един глас извика:

— Влезте.

Човекът беше с гръб към него. Върху леглото се намираха разтворени куфари. Инспекторът пристъпи напред.

— Господин Реснер?

Другият се обърна изведнъж.

— Какво искате от мене?

— Заминавате ли?

— Забранено ли е?

— Не съм казал нищо такова. Искам само да ви попитам нещо.

Той извади от джоба си листа, който му беше дал Пиер Таверние и му го показва:

— Вие ли сте написали това?

— Прилича на моя почерк... Дайте да видя.

Дидие приближи до него листа, но без да го изпуска от ръце.

— Е, и?

— Но защо ви интересува това? Най-напред кой сте вие?

— Инспектор Дидие от Главното полицейско управление в Ангулем.

— Извинявам се, но не виждам какво значение може да има тази страница за вас?

— Да започнем по реда на нещата... Вашите документи!

Реснер се стресна и извади от портфейла си лична карта. Инспекторът прочете на висок глас:

— Презиме: Реснер. Име: Филип Франсоа Жан. Роден в: Берн (Швейцария) на 4 декември 1934 г. Професия: писател. Живуц в Лозана, Шьомен д'антробоа №14.

Реши, че това е достатъчно.

— Е, добре... Попитах ви дали сте написали тази страница? Сега може би ще ми отговорите.

— Да, аз я написах. Но къде я намерихте?

— Не мога да ви кажа. Четете ли вестници?

— Разбира се.

— Не сте ли поразен от приликата между убийството на малката Жоел Бертие и това, което описвате тук?

Реснер се възмути:

— Какво си мислите. Тази страница е част от разказ, който в момента пиша. Даже не знаех, че съм я загубил. Трябва да ви обясня...

— Смятам, че така ще бъде по-добре.

— Преди три месеца прочетох в един френски вестник в Лозана обява за конкурс за криминални разкази, организиран от Националното бюро в Коняк. Действието трябваше да се развива край Шарант. В момента не работех над нищо и това ме привлече. Установих се тук, в Ангулем, и потърсих вдъхновение из околността. За фон на разказа си избрах една малка спиртоварна на брега на река Шарант. Често се качвах в автобуса заедно със служителите, за да се потопя в техния начин на живот, така че да пресъздам климата...

— Не отричате, значи, че сте познавали Жоел.

— Само по физиономия. Никога не сме разговаряли. Построих разказа си около нея...

Дидие не го остави да продължи:

— Познавахте ли също „Ангелския пай“?

Реснер се поколеба, преди да отговори:

— Действително ходих там няколко пъти. Обстановката беше приятна за писане.

— Но точно в седем часа напускахте кафенето, за да вземете колата си, която ви чакаше на спирката на автобуса... Кого преследвахте? Жоел?

— Не. Повтарям ви, че никога не съм я заговарял.

— Това не ви е попречило да я проследите. Като прочетох написаното, питам се дали не сте смесили действителността с измислицата... Може би я ревнувате от този младеж, с когото се срещаше.

— Но това е смешно!

Инспекторът постави грубо ръката си върху рамото на Реснер.

— Тогава ми кажете какво сте правили в деня на престъплението. Това беше миналата сряда... Спомнете си.

Изведнъж Реснер погледна объркано:

— Не си спомням... Сигурно съм се разхождал из околността. Местността е толкова красива, че исках да ѝ се насладя, преди да си

тръгна...

— Вече бяхте решили да си заминете?

— Събрах всички елементи за разказа си. Повече нищо не ме задържаше тук.

— Не сте ли ходили случайно в „Ангелския пай“? Нали беше сряда... Виждате, че съм в течение на навиците ви.

— Не...

— Както желаете. Само че, господин Реснер, сега съм принуден да ви помоля да ме последвате.

— Арестувате ли ме?

— Да речем, че в кабинета ми ще си спомните може би по-добре!

Защо Реснер продължаваше да отрича, че е посетил „Ангелския пай“ в деня на престъплението, питаше се инспектор Дидие на следващата сутрин, докато се настаняваше зад бюрото си. После извика Барбе.

— Какво мислиш за това дело? — попита го той, като му предложи цигара.

— Признавам ти, че не знам. Този тип няма вид на престъпник и мога да си заложа главата, че е с толкова здрав разум, колкото ти и аз.

— Такова е и моето впечатление и те уверявам, че не за собствено удоволствие го задържам тук. Подложих го на изпитание, но той е интелигентен. Не намерих никакъв пропуск в показанията му... Нали момичетата от спиртоварната ти бяха казали, че са забелязали колата му на спирката и миналата сряда?

— Да. По-рано Жоел им насочвала вниманието към този странен автомобилист. Те съжалявали, че този път тя не е с тях, за да я закачат, както имали обичай да го правят.

— Какво казваш? Повтори го още веднъж.

— Че съжалявали, че Жоел не е с тях тази вечер...

— Не можа ли да го кажеш по-рано? А къде е била Жоел?

Инспектор Барбе си даде сметка какво важно сведение е пропуснал да съобщи на колегата си. Той промълви:

— Не знам как съм забравил да те предупредя... Наистина е много глупаво!... Извини ме... Изхвъркнало ми е от главата...

— Без толкова извинения, приятелю, говори...

— Момичетата ми казаха, че Жоел имала да довършва някаква преписка. Тъй като годеникът ѝ щял да се завърне едва в девет часа от доставката си в Поатие, тя не бързала. Щяла да вземе следващия или някой друг автобус, когато свърши.

— Това променя всичко!

— Връщаш се пак на първия заподозрян, Патрик Морен?

— Това е силно казано, но ми се иска да поговоря с него без особен повод, ей така, като че ли случайно. Ето защо ще отида да се поразходя към „Ангелския пай“. Може би ще го видя там.

— Да дойда ли с тебе?

— Не. Предпочитам да останеш тук, ако случайно другият прояви желание да направи признания.

След като Дидие бутна вратата на кафенето, Пиер Таверние извика весело на жена си:

— Един коняк за инспектора!

— С вода и бучка лед, ако не ви създавам особени грижи. Умирам от жажда.

Той се настани на една маса и Таверние се присъедини към него.

— Значи всичко е наред. Хванахте го. Прочетох го тази сутрин във вестника. Един убиец по-малко!

— Убиец... Нещо много избързвате! Ако беше пожелал да ми каже какво е правил в сряда, нямаше да съм толкова сигурен.

Жаклин се приближи и рече:

— Той дойде тук както обикновено и си тръгна в седем часа.

Дидие я изгледа продължително.

— Да, но той... твърди обратното...

Таверние се възмути:

— Как се осмелява! Казах ви вече, че работата му не е чиста.

Жаклин повдигна рамене и се върна зад тезгяха.

Както изглеждаше, инспекторът не се интересуваше от това, което му разправяше Таверние.

— А Патрик Морен? Виждали ли сте го — внезапно го попита Дидие.

— Видях го да минава, но вече не влиза вътре. Тук всичко му напомня много за малката... Разбирате, нали? Броди край Шарант като

призрак, винаги сам. Повече не се среща с приятелите си.

— В колко часа смятате, че ще мога да го видя?

— Към един. Изглежда, обядва набързо в стола, за да има после време да се отдаде на мислите си.

Инспекторът стана и протегна ръка към Таверние.

— Ще се върна след малко.

— О, не, господин инспекторе, имам по-добра идея: ще обядвате с нас. Жена ми, която е от Ла Рошел, е приготвила печена риба. Тя е много добра готвачка, когато пожелае. Обичате ли риба?

— Обожавам я. Ако можех, щях да се храня само с риба.

— Тогава се разбрахме — той се обърна към жена си. — Ще сервираш за трима. Господин инспекторът е наш гост.

Както Таверние го беше казал, рибата беше прекрасна и Дидие не спести хвалбите си към Жаклин. Обаче тя, изглежда, присъствуваше само тялом на обяда и внезапно накрая рече на мъжа си:

— Ако нямаш нужда днес следобед от мене, искам да отида на фризьор.

Таверние призова инспектора за свидетел:

— Кокетството, ето какво погубва винаги жената! Но все пак не се оплаквам от това..., по-скоро съм горд, че моята се прави красива за мене.

И като обърна към Жаклин, добави:

— Иди, мила, да се наконтиш... Но ни сервирай по едно хубаво кафе и два коняка, за да ти простим.

Преди да излезе, Жаклин се погледна в огледалото на тезгяха, отвори едно чекмедже и каза на мъжа си:

— Ще взема ключа от градината, за да набера рози за фризьорката. Това ще ѝ достави удоволствие.

Когато нещо се изтърколи до краката му, инспекторът помисли, че тя е изпуснала ключовете си. Той се наведе, за да ги вдигне, но това не беше ключ, а гилза с червило. Подаде я на Жаклин, която се изчерви и каза:

— Виж, червилото ми! Бях си помислила, че съм го загубила някъде.

Тя го взе, сложи го машинално в чантата си и протегна ръка на инспектора:

— До скоро виждане.

Дидие не ѝ пусна ръката.

— Връщам се в Ангулем. Не искате ли да се възползвате от колата ми?

— С удоволствие.

— Но аз смятах, че искате да видите Патрик — каза Таверние.

— Ще го видя друг път — рече инспекторът, преди да затвори вратата.

Сряда. Осем дни, откакто Жоел беше мъртва. Това не пречеше на слънцето да грее. През отворения прозорец то влизаше на вълни в кабинета на инспектор Дидие, като си играеше да редува светли петна и сенки по едноцветните сиви стени. Същото се получаваше и в мозъка на инспектора. Очертаваха се различни силуети, които ту приемаха гигантски размери, ту се свиваха и отстъпваха място на други. Къде всред този декор се криеше убиецът? Делото беше едно от най-заплетените в кариерата на Дидие. Той тъкмо ставаше в момента, когато влезе Барбе.

— Излизаш ли?

— Какъв смисъл има да стоя тук и да се въртя като лъв в клетка? Ще мина покрай майка си, за да я предупредя да ми остави нещо в хладилника, защото сигурно ще се върна късно.

— Ще се учудя, ако изпитваш глад.

— И аз също. Когато чувствавам, че съм на крачка от разрешаването на проблема, винаги губя апетит. Впрочем спомняш ли си добре всичко, което ти казах? Става дума за секунди...

— Успокой се. Всеки ден не страдам от склероза.

Двамата мъже крачеха по дългия коридор на полицейското управление. И без да си говорят те знаеха, че мислят за едно и също нещо. Ако всичко се развиеше както трябва, след няколко часа убиецът на Жоел ще изпита на свой ред мъчителното безпокойство на тези, които бяха минали по този коридор.

Когато стигнаха до вратата, си стиснаха здраво ръцете.

— До скоро виждане.

— До скоро.

Преди да се качи в колата, Дидие си свали сакото и нави ръкавите на полото си. След последно махване с ръка на Барбе, той

потегли. Живееше в края на Ангулем в малка къщичка с майка си, останала отрано вдовица. Може би затова не се беше оженил още. Намери я да копае в градината.

— Още щом изляза — каза той — и ти правиш каквото си искаш! Знаеш, че за тебе е много уморително да копаеш. Защо не се съгласи, когато съседът ни така любезно ти предложи да го направи?

— Но това ме забавлява! И понеже често не си край мене, аз се отегчавам... Разбираш ли? Ето, щом те виждам тук следобед, обзалагам се, че идваш да ми съобщиш, че няма да се върнеш за вечеря.

Като малко дете, хванато след беля, Дидие наведе глава:

— Спечели.

— Пак ли около убийството на малката Бертие?

— Да. И смятам, че е за последен път.

— Пази се... Не е ли опасно?

— Не се притеснявай! Ако сметките ми са точни, няма никакъв риск.

— Докато си още тук, пийни едно кафе и изяж едно парче баничка. Поне стомахът ти да не е празен.

Макар че нямаше никакво желание, той прие, за да не я наскърби.

Към четири и половина Дидие влезе в „Ангелския пай“. Пиер Таверние се спусна към него и протегна ръка:

— Много мило от ваша страна да дойдете да ни видите...

Смигайки, той посочи жена си и добави:

— Видяхте ли колко е красива! И днес не е за нашия клиент от сряда.

Жаклин се намеси:

— Няма ли да престанеш с твоите глупости. Ето, предпочитам да подреда тезгяха, отколкото да те слушам.

Тя се отдалечи, като поклащаше закръгления си ханш.

Таверние се усмихна леко:

— Това е по-силно от мене, господин инспекторе, много обичам да я закачам.

Дидие не знаеше какво да отговори. Той гледаше като омагьосан голямата стрелка на часовника, окачен на стената в дъното на залата.

Таверние продължаваше:

— Е? Направи ли признания?

— Не още.

— Какво упорство! Да подпишеш престъплението си и да не го признаеш! Голяма наглост! Най-после, днес, сряда, когато чуя да удари пет часа, вече няма да се безпокоя.

Сякаш за да потвърди думите му, първият звън на часовника наруши тишината. Без да иска, съдържателят хвърли поглед към вратата. Тя се отвори бавно. Филип Реснер влезе като призрак, отпрати се към обичайната си маса и седна на мястото си.

Жаклин не можа да сдържи вика си и Таверние се обърна към инспектора:

— Какво значи това? Не сте ли го арестували?

— Не арестуваме невинни..., а имам доказателство, че господин Реснер е невинен.

— Но това е невъзможно!

— Помолих инспектор Барбе да ми го доведе, за да ви разкаже сам той историята си.

Барбе влезе на свой ред и седна, без да каже нищо.

— Ако обичате, елате, господин Реснер. Вие също, госпожо Таверние — каза Дидие, а после се обърна към писателя: — Каквото и да ви струва това, говорете.

Реснер погледна продължително Жаклин.

— Извинете ме... принуден съм да говоря за неща, които бих искал да запазя в тайна..., но това е необходимо... Значи, преди около три месеца влязох случайно в това кафене. Работех над един разказ и се налагаше да живея в средата, която описвах. В началото само едно нещо ме интересуваше — да пиша. Един ден вдигнах очи и срещнах усмивката на госпожа Таверние. Трябва да кажа, че този ден писането ми пострада.

Юмруците на Таверние се стовариха с все сила върху масата, но Дидие направи знак на Реснер да продължи:

— Забелязах, че в сряда тя взема автобуса в 7 часа и 10 минути, за да отиде да пази децата на сестра си. Тъй като не смятах, че съм се излъгал в погледите, които си бяхме разменили, следващата сряда

оставих колата си на спирката на автобуса. Следвах я от разстояние. Когато слезе, предложих ѝ да дойде да изпие една чашка в бара на Хотел дьо Франс, където съм се настанил.

Таверние избухна:

— Няма да оставя този тип да опетни жена ми. Защити се, Жаклин... Кажи нещо...

Жаклин отговори с монотонен глас:

— Мисли какво искаш за мене, бедни ми Пиер. Всичко, което каза Филип, е истина. Първият път ме върна тук към единадесет часа, когато пристига автобусът. Втория път не отидох при Жанет, предупредих я... и следващите пъти също...

Дидие спря ръката на Таверние, която беше вдигнал над жена си:

— Стойте мирен. Имаме още много да приказваме.

— Но, господин инспекторе, щом той отрече да е идвал тук в срядата, когато стана престъплението, значи нещо му е тежало на съвестта. Това обаче не му е пречило да се върти под носа ми около тази...

Дидие го прекъсна:

— Господин Реснер отричаше, именно защото се страхуваше, че престъплението ще доведе до по-задълбочено разследване и че ще открия връзката му с жена ви. Искал е да замаскира нещата.

Съдържателят го иронизира:

— Какво душевно величие! Предполагам, че трябва да му благодаря. Добре, че всичко не продължи много... И как седна на масата! Трепереше за кожата си този херувим!

— Не той проговори. Иначе нямаше да бъде тук тази вечер — отвърна Дидие. — Когато откарах жена ви до фризьорката, тя ми каза, че имала намерение да ме потърси.

Таверние хвана грубо ръката на Жаклин.

— Ти ли направи това? Толкова ли го обичаш?

— Само за да не оставя да осъдят един невинен.

— Извинявам се, господин инспекторе. Сигурно си имате други грижи, а не да се занимавате с моите истории на измамен съпруг. Ако той наистина не е убиецът, за което аз не мога да гарантирам, ето че отново тръгвате от нищо...

— Съвсем не, господин Таверние, сега е мой ред да говоря.

Дидие направи пауза за момент. Гласът му придоби друг оттенък и Жаклин го чу да произнася глухо:

— Пиер Таверние, обвинявам ви, че сте убили Жоел Бертие в сряда, 16 август, към осем часа вечерта.

Тя се хвърли импулсивно към мъжа си:

— Това не е вярно, господин инспекторе, Пиер не би направил зло и на една муха.

— Ревността ви е накарала да извършите нещо, на което не са ви смятали способен...

— Но мъжът ми не знаеше... Видяхте, че той току-що го научи.

— Лъжете се. Забелязал го е почти веднага.

И като се обърна към съдържателя:

— Прав ли съм?

— Да. Една вечер исках да попитам жена ми къде е оставила един документ, който трябваше да върна на някакъв клиент. Телефонирах у сестра й. Отговори ми самата Жанет. Затворих телефона, без да кажа нищо. Не исках да предупреди Жаклин. Заклучих кафенето към единадесет часа без четвърт и зад прозореца на нашата стая дебнах автобуса, който трябваше да я доведе. Изминаха се най-малко двадесет минути след пристигането му, когато тя се прибра. В момента, когато минаваше през вратата на кафенето, един бял опел се приближи. Жена ми се обърна и изпрати целувка с края на пръстите си на шофьора.

Жаклин беше учудена.

— И ти можа да живееш с мене, като че ли нищо не се е променило? Бедни ми Пиер!

— Бедни ми Пиер! Никога не си ме наричала другояче.

Той посочи Реснер:

— И той ли е твоят „беден Филип“? Би ме учудило. Знам, че изпитваш към мене голяма нежност. Бих предпочел твоята любов.

Жаклин плачеше тихо. Протегна ръка към мъжа си. Той я отблъсна:

— А, не! Никакво съжаление! Само това ми липсваше!

— Искате ли да ни говорите за 16 август — каза инспекторът, — или предпочитате аз да го направя.

— Питайте ме. Ще ви отговоря.

— Кога започнахте да мислите за отмъщение?

— Съвсем случайно... Впрочем ще си дадете сметка, че случайността играе голяма роля в моите постъпки. В шофьора на опела познах моя клиент от срядата. Само влюбените могат да си въобразят, че никой не забелязва техните действия. Аз също виждах погледите, които си разменяха този господин и жена ми. Един ден, докато пишеше, както обикновено, той изпусна един лист. Изчаках да си тръгне, за да го вдигна. Там се разказваше надълго и нашироко за убийството на Жоел. Сетих се, че може да е писател, но въпреки всичко си помислих, хартийка като тази тук може да закара някого на гилотината.

— И вие извършихте това ужасно убийство, за да арестуват любовника на жена ви?

— Нещата не са така прости... Наистина подобна идея ми дойде наум, но аз я отблъсках колкото можех. Даже през същия този прословут ден почти умолявах Жаклин да ме придружи до Коняк, където имах работа. Тя ми отказа. Чувствувах, че няма търпение да се срещне с другия..., бях нещастен до смърт, а тя цъфтеше от щастие. Именно тогава, мисля, започнах наистина да обмислям отмъщението. През моето пътуване мислех само за това. Изкушението ставаше толкова силно, че трябваше да се върна по-късно, за да не видя малката...

Жаклин и Реснер го слушаха и не можеха да повярват, но той вече не виждаше никого. Говореше не на тях, нито на инспектора, а на самия себе си. Отърсваше се наведнъж от своите мъчителни изчаквания, от своята тъга, от ужасните дни, които бе преживял. Погледът му беше празен, докато продължаваше:

— Когато се върнах, първото нещо, което намерих зад тезгяха, беше червилото на Жаклин. Ето още една случайност. Поставих го в джоба си, като си повтарях фразата, която беше написал: „Ще нарисувам с червило върху челото ѝ буквата М като Мъст“.

Точно в този момент я забелязах..., все така хубава със сините си джинси и с блузата си на малки точки. Действайки като автомат взех ключа от градината, вдигнах резето и излязох от кафенето през задната врата. Трябваше да потичам малко, за да я настигна. Казах ѝ: „Много сте закъснели тази вечер“. „Имах да дописвам една преписка“, ми отговори тя. „Възползвах се от случая, тъй като Патрик ще се върне едва в девет часа...“

Той погледна инспектора:

— Виждате, че имам право, когато ви говорех за случайността...

— Как я привлякохте в малката уличка?

— Там имам градина. Точно до вилата на госпожа Тюле. Предложих ѝ да дойде да си набере малко праскови...

Наведе глава и млъкна. Инспекторът почака малко, преди да наруши мълчанието:

— Ще разкажете отново всичко в полицейското управление след малко.

— Предполагам, че трябва да си приготвя куфара.

Преди да се качи на горния етаж, той се обърна към жена си:

— Знам, че това, което направих, е ужасно, но поне имам утешението, че ще бъдеш щастлива да се виждаш свободно с него.

Тя се хвърли в прегръдките му.

— Моля те, Пиер, не казвай това! Същия този ден ние с Филип се разделихме. Още от началото знаехме, че нашата връзка ще бъде за кратко. Мястото ми е тук и ще остана, колкото трябва.

Реснер се приближи до Таверние. Думите излизаха с мъка от устата му.

— Искам ви прошка... за всичко. Още тази вечер напускам Ангулем и мисля, че вече никога няма да пиша.

Когато Таверние слезе с куфар в ръка, той изгледа всички, като че ли нищо не се бе случило, и с обикновения си глас на добро дете каза на жена си:

— Един коняк за инспектора!

Разказът е публикуван в списание „Космос“, броеве 9 и 10 от 1988 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.